

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/686/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312202600
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312202600.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa L. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., K. XXX, zastúpeného Petrom Fišerom, advokátom, Advokátska kancelária v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 77, proti odporcom 1/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, 2/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, 3/ Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody za nezákonné rozhodnutie v sume 1.674,96 EUR s prísl., na odvolanie navrhovateľa a odporcu v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/54/2012 - 162 zo dňa 25. 03. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi v rade 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.134,74 EUR s 9 % úrokom z omeškania ročne od 06. 04. 2011 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a odporcovi v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 381,69 EUR v lehote 3 dní. Súčasne okresný súd zamietol návrh voči odporcom v 1/ a 3/ rade a týmto náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ proti označeným odporcom v rade 1/ až 3/ uplatnil právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným konaním, pretože sa nepotvrdilo podozrenie zo spáchania trestného činu. Proti obvineniu, ktoré bolo vznesené uznesením Ministerstva vnútra SR, úradu inšpekčnej služby PZ ČVS: UIS-21/IOS-SV-2007 zo dňa 08. 03. 2007, podal navrhovateľ sťažnosť, ktorú Vojenská obvodová prokuratúra Banská Bystrica uznesením OPv 76/07-9 z 28. 03. 2007 zamietla. Navrhovateľ bol v trestnom konaní rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica, č. k. 3T/28/2007-210 z 19. 06. 2008 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne č. k. 5To/25/2008-230 z 21. 10. 2008 oslobodený spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Navrhovateľ uplatnil náhradu škody, ktorá mu vznikla uhradením trov obhajoby vo výške 1.001,21 EUR, trov znalečného v sume 187,41 EUR, ktoré uhradil podľa opatrenia Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica zo dňa 07. 07. 2008 a výdavkov na cestovné osobným motorovým vozidlom v sume 486,32 EUR, spolu v sume 1.674,96 EUR. Právomoc súdu rozhodnúť o uplatnenom nároku vyplýva z toho, že príslušný orgán navrhovateľa neuspokojil. K pasívnej vecnej legitímácii, ktorú namietali všetci odporcovia, okresný súd uviedol, že v trestnom konaní vykonávali pôsobnosť orgánov trestného konania policajt aj prokurátor. Otázkou, ktorý orgán verejnej moci má konať v mene štátu, sa zaoberalo

rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010. Z neho vyplýva, že ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy Ministerstvo vnútra aj Generálna prokuratúra. Rozhodujúce je, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody navrhovateľ uplatnil na Ministerstve spravodlivosti SR, ktoré nepochybilo tým, že žiadosť postúpilo Ministerstvu vnútra SR (odporca v 2/ rade), ktoré žiadosť nepostúpilo

ďalej Generálnej prokuratúre SR, čím založilo svoju príslušnosť a pasívnu vecnú legitimáciu v konaní. Z uvedených dôvodov návrh voči odporcom v rade 1/ a 3/ zamietol. Okresný súd uviedol, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, a teda navrhovateľ ako osoba,

ktorej bolo vznesené obvinenie a následne bol spod obžaloby oslobodený, má právo

na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, lebo ide o nárok spôsobený nezákonným rozhodnutím. Okresný súd priznal navrhovateľovi náhradu škody

na trovách obhajoby vo výške 1.001,21 EUR, vrátane náhrady cestovného z Banskej Bystrice do Trenčína a späť, náhradu straty času a 19 % DPH. Uvedené trovy obhajoby navrhovateľ uhradil poštovými poukážkami 26. 09. 2007, 30. 03. 2011 a prevodom z účtu 20. 11. 2007 a 03. 03. 2008. Opatrením Vojenského obvodového súdu sp. zn. 3T/28/2007 z 07. 07. 2008 bolo znalcovi XXX,XXB. priznané znalečné vo výške 187,41 EUR (5.646,- Sk). Z opatrenia súdu však nevyplývalo, že úhradu mal vykonať navrhovateľ, preto v tejto časti okresný súd návrh zamietol s odôvodnením, že sa nejedná o škodu, ktorá by vznikla v súvislosti s trestným konaním, ale išlo o plnenie bez právneho dôvodu. Navrhovateľ

ďalej uplatnil náhradu cestovného vlastným motorovým vozidlom Ford Fiesta, ev. č.

BR XXX AT z miesta bydliska U. do Q. Q. a späť a z U. do A., čo odôvodnil účasťou na úkonoch v trestnom konaní, resp. poradou so svojim obhajcom. Okresný súd navrhovateľovi nepriznal náhradu vo výške 6,20 Sk/km, ktorá sa používa

pri pracovných cestách a s predchádzajúcim súhlasom zamestnávateľa. Nepriznal

mu ani cestovné za deň 21. 10. 2008 z Pohorelej do Banskej Bystrice, lebo z trestného spisu jeho účasť na úkone nevyplývala. Okresný súd priznal navrhovateľovi iba skutočné náklady za prejazdené kilometre v sume 133,53 EUR spolu s trovami obhajoby (1.001,21 EUR),

spolu v v sume 1.134,74 EUR. Navrhovateľovi ďalej priznal aj 9 % zákonný úrok z omeškania od 06. 04. 2011 s odôvodnením, že navrhovateľ doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku 04. 04. 2011 a plniť sa malo nasledujúci deň 05. 04. 2011.

Na právne posúdenie okresný súd uviedol § 4, § 5, § 6, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a § 18 v spojení s § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom do 31. 12. 2012, ďalej § 517 ods. 2 a § 563 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP, náhradu trov pomerne rozdelil, lebo navrhovateľ mal úspech 67,75 % a odporca 32,25 %. Navrhovateľovi priznal náhradu v sume 381,69 EUR, ktorá zodpovedala 35,50 % vyčíslených trov. Trovy konania navrhovateľa pozostávajúce z trov právneho zastúpenia boli vyčíslené za 7 úkonov právnej služby po 81,33 EUR, cestovných náhrad a náhrady za stratu času + 20 % DPH podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. Cestovné náhrady z Banskej Bystrice do Brezna boli vyčíslené zo vzdialenosti 42 km, nie 45 km, ako uplatnil navrhovateľ.

Navrhovateľ vo včas podanom odvolaní okresnému súdu vytýkal, že mu nepriznal náhradu sumy 187,41 EUR, ktorú uhradil za štát ako znalečné v trestnom konaní, keď plnil

na základe rozhodnutia súdu v trestnom konaní. Ak by uvedené trovy neuhradil navrhovateľ, túto povinnosť by mala Slovenská republika. Nepriznaním náhrady za toto plnenie navrhovateľovi by vzniklo štátu bezdôvodné obohatenie. Nesúhlasil so znížením cestovných náhrad na sumu 133,53 EUR, ktoré uplatnil v sume 486,32 EUR. Uplatnené trovy zodpovedali odmene podľa advokátskej tarify a skutočným nákladom. Namietal výšku priznanej náhrady trov právneho zastúpenia v sume 381,69 EUR. Okresný súd mal priznať plnú náhradu trov podľa § 142 ods. 3 OSP, lebo výšku istiny okresný súd kreoval vlastnou úvahou. Uplatnil trovy odvolacieho konania v sume 107,24 EUR.

Odporcovia sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadřili.

Odporca v rade 2/ vo včas podanom odvolaní zopakoval, že okresný súd sa nesprávne právne vysporiadal s námietkou nedostatku právomoci civilného súdu konať a nespôsobilosti Ministerstva vnútra ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky. Správnosť postupu v súvislosti so

vznesením obvinenia navrhovateľovi potvrdil dozorujúci prokurátor Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici, ktorý sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, následne akceptoval návrh na podanie obžaloby a podal na navrhovateľa obžalobu. Vznesenie obvinenia neznamená uznanie viny, o ktorej môže rozhodnúť len súd. Rozhodnutie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ako nezákonné. Neboli splnené predpoklady zodpovednosti odporcu, a to nezákonné rozhodnutie a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou. Vychádzal z toho, že prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti jasne uviedol, že dovtedy získané dôkazy v priebehu prípravného konania plne potvrdili odôvodnenosť vznesenia obvinenia. Rozhodnutie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť. Nebol splnený predpoklad, že rozhodnutie je nezákonné iba vtedy, ak bolo príslušným rozhodnutím zrušené ako nezákonné (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 7/2010, a sp. zn. 5 M Cdo 18/2010). Na vyvodenie zodpovednosti a súčasne orgánom procesne spôsobilým konať v mene štátu je Generálna prokuratúra SR, čo vyplýva z § 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013. Novela uvedeného zákona vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z. neobsahovala prechodné a záverečné ustanovenia a išlo o procesnoprávnu úpravu. Z toho dôvodu bol súd povinný aplikovať právnu úpravu platnú v čase rozhodnutia. Odporca namietal nedostatok svojej procesnej spôsobilosti. V tej súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu v Žiline č. k. 18C 194/2012-987 z 14. 02. 2013, z ktorého vyplýva, že aj v uvedenom konaní navrhovateľ v návrhu pôvodne označil Ministerstvo vnútra SR, na ktorom podal žiadosť o predbežné prerokovanie, avšak zmenou zákona (č. 412/2012 Z. z.) došlo k zmene orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky. Preto po poučení a oboznámení účastníkov konania a so súhlasom navrhovateľa súd ďalej konal s Generálnou prokuratúrou ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky. Rovnaký záver bol vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co/123/2013-105 z 17. 09. 2013 a v rozhodnutí 16Co/48/2013-160 z 04. 07. 2013. Z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 412/2011 vyplýva, že ak navrhovateľ označil organizačnú zložku štátu, ktorá nebola príslušná za štát konať, nešlo o vadu podania ani nedostatok podmienok konania, pretože z § 21 ods. 4 OSP vyplýva, kto vystupuje v konaní za štát a súd je povinný z úradnej moci potrebné skutočnosti zisťovať a ďalej konať. Ďalej odporca namietal, že okresný súd nesprávne priznal úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Rozhodol v rozpore s rozhodovacou praxou súdov a právnu úpravu podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., lebo príslušný orgán štátu sa nemôže dostať do omeškania skôr, ako odmietne vyhovieť nároku alebo mu uplynie šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku. Odporca v 2/ rade navrhol rozhodnutie okresného súdu zmeniť a návrh zamietnuť.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dôvody odvolania 2/ odporcu považuje za účelové, obchádzajúce zodpovednosť osôb, ktoré konali za odporcu voči navrhovateľovi represívnym a šikanóznym spôsobom. Navrhol, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu navrhovateľa. Uplatnil trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k odvolaniu.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, odvolania prejednal v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 1, 2 OSP napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1, písm. h) OSP zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom od 01. 01. 2013 (ďalej len „Zákon“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. Zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. Zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 3 Zákona, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa § 5 ods. 1 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 Zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 Zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3, veta prvá Zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta.

Podľa § 16 ods. 4 Zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 21 ods. 4, veta prvá, OSP za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Odvolaie navrhovateľa a odporcu 2/ bolo dôvodné, lebo okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobný návrh bol doručený súdu 23. 03. 2012, ale okresný súd použil a tiež nesprávne vyložil právnu úpravu zák. č. 514/2003 Z. z., účinnú do 31. 12. 2012. Záver okresného súdu, že pasívna vecná legitímácia v konaní vyplýva z toho, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola postúpená Ministerstvu vnútra SR (odporcovi v 2/ rade), ktorý žiadosť nepostúpilo ďalej, nebol správny. Navrhovateľ v návrhu označil ako orgán konajúci za Slovenskú republiku tri subjekty, a to Ministerstvo spravodlivosti, Ministerstvo vnútra a Generálnu prokuratúru, s ktorými okresný súd konal

až do vydania konečného rozhodnutia, hoci správne mal konať iba s jedným z označených účastníkov. Skutočnosť potrebné pre určenie vecnej pasívnej legitímácie mal povinnosť zistiť z úradnej moci. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 149/2011

z 26. 09. 2012 (na ktoré poukázal aj odporca v rade 2), označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní. V prípade, že nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 OSP vyplýva, že súd je povinný zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi a konať len s takýmto oprávneným subjektom.

Pokiaľ navrhovateľ označil na strane odporcu súčasne tri subjekty konajúce za štát, ktorých spoločná alebo delená zodpovednosť vzhľadom na právnu úpravu neprichádza do úvahy, nebol dôvod zamietnuť návrh voči zostávajúcim dvom odporcom, lebo súd mal konať len s tým zástupcom štátu, ktorému svedčila vecná pasívna legitímácia vyplývajúca z posudzovanej právnej úpravy a skutkových okolností uvedených v návrhu, alebo ktoré vyšli najavo po začatí konania. Súčasne mal postupom podľa § 118 ods. 1 OSP účastníkom, s ktorými konal, oznámiť, s ktorými z označených odporcov bude ďalej konať.

Z doterajšieho konania vyplýva, že navrhovateľ preukázal, že bol v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby, ktorá mu kládla za vinu prečin ublíženia na zdraví.

Nebolo sporné, že navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie, že proti vzneseniu obvinenia podal sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorá bola príslušným orgánom prípravného trestného konania (vojenskou prokuratúrou) zamietnutá, a že následne tento procesne príslušný orgán trestného konania podal na súde proti navrhovateľovi obžalobu.

Nebolo pochyb o tom, že oslobodzujúci rozsudok súdu má povahu rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým boli zrušené nezákonné rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloba) vydané v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi (§ 6 ods. 1 Zákona).

Je teda zrejmé, že zistený skutkový stav umožňuje súdu určiť príslušný orgán štátu a konať len s tým z označených odporcov, ktorému svedčí zodpovednosť podľa § 4 ods. 1 Zákona v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, t. j. od 01. 01. 2013.. Súčasne z dôvodu zmeny právnej úpravy už nie je pre určenie príslušného orgánu štátu rozhodujúce iba to, na ktorom bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010).

Navrhovateľ si ako náhradu škody uplatnil trovy a hotové výdavky spojené s trestným konaním podľa § 18 ods. 1 ods. 3 Zákona. Vzhľadom na účel právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z. z. okresný súd nemal dôvod považovať úhradu trov znalca navrhovateľom za bezdôvodné obohatenie, lebo ide o trovy, ktoré sa týkali konania, a o ktorých bolo rozhodnuté v trestnom konaní. Okresný súd presvedčivo neodôvodnil, prečo navrhovateľovi, ktorý potrebné skutočnosti preukázal, nepriznal cestovné náhrady, uplatnené podľa zák. č. 283/2002 Z. z.

o cestovných náhradách. Okresný súd pri určení začiatku omeškania nesprávne určil začiatok omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na predbežné prerokovanie nároku, čo je v rozpore s § 16 ods. 4 Zákona.

Okresný súd v ďalšom konaní najskôr určí, ktorý z označených odporcov je vecne legitimovaným orgánom štátu. O svojom postupe oboznámi označených odporcov aj navrhovateľa a ďalej už bude konať iba s tým odporcom, ktorému svedčí pasívna legitímácia podľa § 4 ods. 1 Zákona v znení platnom od 01. 01. 2013.

Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti a uplatnené nároky okresný súd znovu rozhodne o nárokoch, ktoré navrhovateľ uplatnil ako trovy trestného konania a hotové výdavky podľa § 18 ods. 1, ods. 3

Zákona ,bude posudzovať, či navrhovateľ riadne preukázal uplatnené cestovné náhrady podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Okresný súd si urobí záver o tom, či navrhovateľ skutočne podal alebo mohol podať návrh na predbežné prerokovanie nárokov na príslušnom orgáne, čo má vplyv na určenie začiatku omeškania podľa § 16 ods. 4 Zákona a priznanie úroku z omeškania.

Pokiaľ ide o doterajšie trovy prvostupňového a odvolacieho konania, okresný súd o nich bude znovu rozhodovať v novom rozhodnutí o veci samej (§ 224 ods. 4 OSP). Bude dôsledne prihliadať na to, či trovy právneho zastúpenia boli uplatnené účelne a či boli alebo mohli byť urobené pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patril.

Rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.